

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XX

[Laatste hoofdstuk van Boek 1: *Opstanding*]

Lazarus volgde het groenachtige, gloeiende spook van Heer Medici terwijl ze vlogen.

Zuidwaarts langs een met naaldbomen begroeide kustlijn, richting het havenplaatsje *Saint Maxime*. Rechts van hem zag hij de vage, onregelmatige rand van de zee, met zijn vele inhammen en schiereilanden; en in zijn snelle vlucht leek de kustlijn slechts een stuiterende, wazige vlek, die heen en weer sprong. En zelfs in beweging, links van hem, leek de uitgestrekte oceaan met zijn karmozijnrode horizon een onbeweeglijk zeegezicht. Toch voelde Lazarus een subtiele, bijna onmerkbare overgang in die dunne rode lijn van de dageraad. De toenemende gloed en hitte ervan waarschuwden bijna voor een vurige draak, die zich haastig omhoog bewoog en erop uit was de aarde te verschroeien met zijn dodelijke daglicht.

De tijd verstreek onder de dreunende vleugels en het ritme van Eljo's bonzende hart markeerde nauwkeurig zijn voortgang in fracties. Lazarus vloog verder, zelfs toen de verste randen van de oostelijke wolken gloeiden in uitgestrekte rode tinten die leken op een collage van kolossale bloedvlekken, uitgesmeerd tegen de onderkant van de hemel. Hij verdubbelde zijn tempo, in hetzelfde tempo als Medici; toch zette de geest zijn tocht voort.

doelbewuste en ononderbroken haast. Dunne lijnen straalden uit vanaf de horizon aan zeezijde, spreidden zich uit door de vage hemel met een schijn van het begin van een Een monsterlijk, vurig spinnenweb. Massieve stralen zonsopgang scheurden de lucht in, en uiteindelijk was dit hemelse schouwspel van de dageraad zo groots, dat Lazarus' silhouet van verre leek op de schaduw van een mot tegen de gloed van een enorme vulkaan.

Lazarus' schrik sloeg om in angst en vervolgens in paniek, toen hij uitriep: "Medici, er is geen tijd meer!"

"Nog een beetje, Lazarus!"

"Nee, ik moet landinwaarts!"

'Nee! Het is daar,' riep Medici uit, wijzend naar een rotsformatie voor zich die een langgerekt schiereiland vormde. 'We zijn er bijna! Schiet op!'

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar, spande zijn schouders aan, leunde tegen de wind in en sprong naar voren. Met een nieuwe snelheid. Hij daalde laag en scheerde over het zeeoppervlak, Medici stevig op de hielen. Samen rondden ze de rotsachtige kaap en maakten een scherpe bocht. Veren dwarrelden over de oceaan toen Lazarus een zwerm klifvogels uiteenjoeg. Ze scheurden door verschrikte vleugels, bedekten de stenige landtong en draaiden verder landinwaarts om een inham met ondiep, groenachtig water in te varen. De baai lag vol kleine, willekeurig verspreide eilandjes die eruit zagen als existentiële, torenachtige hopen gehavende en kale rotsen. Al met al stonden ze in de baai als door de oceaan uitgebrande, grijze grafstenen, oprijzend uit het bredere groen van een watergraf.

'Ze is daar!' Medici wees naar een paar nabijgelegen eilanden die samen leken op een rij hoektanden, compleet met snijtanden, die naar de hemel gericht waren. Een smalle strook donkerder water scheidde de rotsformaties. En toen Lazarus de oceaan tussen de twee eilanden naderde, zag hij een duidelijk en ogenschijnlijk losstaand stipje van een structuur dat, vanuit zijn steeds verder oprukkende uitkijkpunt, steeds gedetailleerder werd.

'Wat denk je?' vroeg Medici hardop terwijl hij naast Lazarus neerviel. 'Ze is een geschikte schuilplaats en ligt afgelegen, toch?' In de schaduw van de rotsen zag Lazarus de overblijfselen van een scheefgezakt koggeschip, dat aan de achtersteven was gezonken en aan de boeg omhoog stak; en Door de bijzondere hoek waarin het schip in het water lag, leek het wel rechtstreeks de noordelijke hemel in te willen varen, ware het niet dat de oceaan golven het tegenhielden. Lazarus minderde vaart om het scheefliggende wrak beter te kunnen bekijken.

Bevlekte rompdelen verraadden dat de waterlijn ooit vlak was geweest, en vlak daaronder lag een deken.

Verbleekte zeepokken staken uit de onderste randen van de uitstekende boeg, waardoor het omgekeerde en vervallen schip de aanblik kreeg van een benige witte baard. En er waren meer, hoe klein ook, aanwijzingen dat het vaartuig niet volledig een levenloze scheepswrak was. Lazarus zag grote henneptouwen die over het met algen bedekte dek liepen, nog steeds vastgemaakt aan verschillende delen van het schip. Andere touwen waren slechts gedeeltelijk vastgemaakt, met hun losse uiteinden over de achtersteven gedrapeerd en vrij bungelend in het donkere water. Ritmische deining van sombere golven deed de gerafelde touwen heen en weer bewegen, waardoor ze synchroon bewogen en leken op een rij opgestoken, dansende slangen.

Al met al leek het schip behoorlijk groot; het was echter niet van een zeewaardig ontwerp dat lange oceaanreizen had kunnen maken, maar eerder een geïmproviseerd schip. om de serene zeeën van kustlijnen tussen provinciale kusthavens te hebben overwonnen. Desondanks had het schip, in zijn uitzonderlijk vervallen staat, geen zeilen of mast; en resten van een achterdek lagen ingestort op het hoofddek. En op de meeste met algen bedekte platforms en gebroken balustrades lagen delen van gedroogde viskarkassen verspreid, waarschijnlijk bewijs van eerdere maaltijden door meeuwen.

Medicci landde op het schip terwijl Lazarus eromheen cirkelde om de romp beter te inspecteren op beschadigingen. Nadat hij zich ervan had overtuigd dat het schip in goede staat leek, voegde hij zich bij Medicci op het hoofddek. De planken kraakten onder zijn nieuwe gewicht. Medici marcheerde zwaar en geruisloos naar het scheepsruim. "Hier," riep hij nog, voordat hij naar binnen verdween. Lazarus liep lichtvoetig achter hem aan, de planken van het dek kraakten bij elke vaste stap. "Ik heb er geen zin in," mopperde hij, nog steeds buiten adem van de vlucht. 'Is het wel veilig?' Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en streek over een bult op zijn voorhoofd.

'Ze is veilig genoeg voor een dagverblijf,' riep Medici van beneden, zijn stem galmde door het scheepsruim. 'En haar buik is pikdonker – perfect geschikt voor jouw kwaal, ik "Verzamelen." Klop- en tikgeluiden galmde over het dek, geluiden als van knokkels op hout, toen de gedempte stem van Medicci eraan toevoegde: "Haar romp is nog in goede staat, gezien haar verwaarloosde toestand. Ik vermoed dat deze eilanden haar hebben behoed voor de ergste stormen. En ze helt een beetje achterover; maar – Lazarus? Waarom blijf je bovendecks?"

In de sluier van eilandschaduw wierp Lazarus nog een laatste blik omhoog op de kale rotsformaties voordat hij afdaalde naar de schemerige diepten van de scheepsbuik. De hele tijd, Hij klaagde: "Aangezien ik geen vleugelloze, zwevende Spectre Medici ben, moet ik af en toe op adem komen."

De Spectre grinnikte. "Je vliegt wel erg haastig, Lazarus; dat had ik nooit verwacht." Lazarus zette zijn laarzen stevig op de scheepsvloer, draaide zich om en sloeg zijn armen over elkaar.

Hij stuurde Medici met een lege blik aan. "Ik ben bijna gestorven door de zon; ik heb een vogel met mijn hoofd gedood; en ik ben bijna in zee gestort. En nu moeten we erom lachen?"

Medici snoof en hield tegelijkertijd zijn vrolijkheid in bedwang, terwijl hij een paar vastzittende meeuwenveren uit Lazarus' haar trok. "Vergeef me, Lazarus. Ik heb je nog nooit tegen een vogel zien vliegen. Ben je gewond?"

'Beter dan die vogel,' antwoordde Lazarus, terwijl hij de roze bult op zijn voorhoofd nog eens bekeek. 'Ik wil je tegenspoed niet bagatelliseren, Lazarus.' Medici ging naast Lazarus staan en bekeek zijn voorhoofd. 'Misschien heeft je nieuwe gezelschap na tweehonderd jaar nieuw licht geworpen op mijn eigen lijden. Vreemd genoeg lijkt het nu alsof ik goede redenen heb om de dood te vrezen; en daardoor voel ik me meer levend. Niet mijn dood, let wel, maar die van jou. Immers, als jij zou omkomen, zou ik zeker ook omkomen, samen met mijn arme Sophia.' Medici schraapte zijn keel, vouwde zijn handen en legde hem een plechtige eed af: 'Lazarus, ik geef je mijn woord dat ik je nooit bewust in gevaar zal brengen.'

Lazarus glimlachte zwakjes en knikte; en de Geest toonde Lazarus met open armen. "Dus hier sta je, met slechts een bultje op je voorhoofd, maar toch veilig voor de zon, nietwaar?"

Lazarus verzonk diep in zijn zintuigen – zijn neus proefde de vochtige, zilte lucht, met een mengeling van geuren afkomstig van algen, vis, verrot hout en het zoete zweet in zijn kleren. Gelukkig was de laatste restjes van de vissersgeur uit zijn kleren verdwenen. Hij voelde de koude zweetdruppels op zijn vleugels, die nu koud waren in het schemerige, door de oceaan gekoelde ruim. Zijn pupillen zwollen op in de duisternis en de contouren van het interieur van het schip namen vorm aan. Hij zag dat Medici gelijk had – de holte van het schip leek solide, met zijn spanten en romp goed afgedicht. De Specter grinnikte. Hij voelde de onnatuurlijke hoek van zijn voeten; en hij bestudeerde de vloer om te ontdekken dat de achterste planken verdwenen onder een plas stilstaand zwart water die zich over de hele breedte van de achterkant van het ruim uitstreckte. Hij draaide zich om en inspecteerde het smallere voorste deel van de ruimvloer, dat hoog en droog lag. Hij tuurde omhoog, door de ingang van het ruim, en zag de onbedekte hemel met zijn zichtbare sterren. Vervolgens draaide hij zich naar Medici om en wees op "Helaas komt de zon op; en op haar felst zal ze deze duisternis verdrijven – en mij met haar."

Lazarus wilde naar boven gaan toen Medici snelde en hem tegenhield. "Maak je geen zorgen; laat mij het doen. Rust maar uit." De Specter grijnsde en fluisterde hem de cryptische, ritmische en filosofische wijsheid van een arts toe: "Zoals elke kwaal uiteindelijk tot haar ondergang leidt, door middel van een remedie, zo zouden we onze tegenslagen kunnen verwaarlozen en zo onze ondergang kunnen verergeren." opluchting en gemak ervaren."

“En wat betekent dat?”

'Het betekent dat een paar rondslingerende balken zelfs de helderste dag in de donkerste nacht kunnen veranderen.' Hij grinnikte en verdween naar boven.

Boven hem zag Lazarus hoe Medici haastig verdween en weer verscheen, om vervolgens terug te keren met nieuwe stukken van het ingestorte achterdek van het schip en die over de opening te leggen. En toen het laatste stukje hout elk spoor van de hemel had weggenomen, keerde Medici terug naar beneden en ging naast Lazarus staan om de duistere kant van zijn daden te aanschouwen.

"Pitteloos zwart; zoals u wenst. Wat vindt u ervan?"

Lazarus glimlachte vermoeid. "Nogmaals hartelijk dank." Hij draaide zich om en klom de schuine vloer op, naar de voorkant van het ruim en naar de hoog en droogliggende planken van de romp.

Vlak bij de boeg liet hij zich op zijn knieën zakken en plofte neer op zijn buik, waarna hij lui zijn vleugels herschikte. In de daaropvolgende donkere stilte, met kabbelende golven en een krakende romp, viel hij bijna in slaap toen hij plotseling ademhaalde en zich roerde. "Medicijnen?"

'Ja, Lazarus?'

“Word je wel eens moe?”

'Op een bepaalde manier wel,' antwoordde Medici, 'maar anders dan je misschien zou denken.'

'Hoezo?'

De geest hield even stil, waarschijnlijk in overpeinzing. "Het kan misschien het beste worden uitgelegd met een voorbeeld—dus ik zal het als volgt formuleren: kunt u zich een moment in uw leven herinneren waarop u een ingrijpend verlies leed, en daarmee gepaard ging een zo zwaar verdriet dat u zich volledig uitgeput voelde en alle levenslust verloor? "Dat kan ik."

'Schitterend,' zei Medici. 'Nu, als u wilt, probeer dan het verdriet van dat moment los te koppelen, zodat alleen de ontbrekende wil overblijft. En door die eenzaamheid zult u wellicht ook begrijpen hoe een ziel zich voelt wanneer ze vermoeid raakt.'

"Medici?"

"Ja?"

"Kun je voor altijd blijven vliegen zonder ooit moe te worden?"

"Ik heb het nooit geprobeerd. En met die vliegende *geit-van-een-engel*, die alles wil verslinden wat hij maar kan, waag ik het er niet op."

“Azazel?”

"Hetzelfde geldt voor mij. En het zou me niet zo erg verbazen als zowel Azazel als Azrael de mogelijkheid hadden om voor altijd te vliegen, terwijl ze de wereld doorkruisen, op en neer gaan, op zoek naar verdwaalde zielen zoals ik."

“Omhoog en omlaag?”

De geest grinnikte. "Ik heb in mijn vele jaren wel het een en ander geleerd over de gebruiken van engelen."

dood. Ze hebben me immers nog niet te pakken gekregen, zelfs niet nu ik me tussen hen begeef en door de wereld reis. Ik heb honderden engelen gezien, allemaal als geest en schim – we bespreken die twee alleen omdat ze de zoekers zijn van dolende zielen.

'Dus deze engelen zoeken de zielen die deze wereld nog niet hebben verlaten, zo begrijp ik,' zei Lazarus. De Geest knikte terug. "Alleen die twee, zoals ik van Azrael begreep – Azrael en Azazel – zoeken zielen." Misschien kan ik ze wat minder streng omschrijven." Hij streek over zijn kin en wees met een opwaarts wijzende vinger verder. "Deze twee zijn de goddelijke dienaren van het Grote Landhuis der Schepping, die het afval en de rommel verzamelen en zo het Grote Huis netjes en schoon houden." Medici haalde zijn schouders op. "Ze gaan hier en daar rond in de hoop mij te vinden, maar ik ben er niet, want ik weet hoe en waar ze me proberen te vangen. Het graf van mijn Sophia is zo'n plek waar Azrael op de loer ligt, als een slang in de hiel. Toch laat ze me altijd net zo snel ontsnappen als ze me te pakken krijgt. Het is als een seizoensspel dat we spelen – ik doe alsof ik met haar mee wil, en zij laat me weer ontsnappen. En echt, Lazarus, ik heb me vaak afgevraagd of ik misschien wel de oudste ziel ben die ooit op aarde heeft rondgedwaald." Medici klopte op hout. "Zeg eens, mijn wijze en gevleugelde schildknaap. Weet u misschien waarom God mij na twee eeuwen nog niet van de aarde heeft w Ik ben ervan overtuigd dat Hij me ziet, net zo goed als iemand die een hoopje afval of een warboel van verward haar op de grond ziet rondwaaien. Wat denk jij? Waarom denk je dat? Lazarus snoof een keer, waarna hij overging in een rustig gesnurk.

De zon stond hoog aan de hemel, maar bleef hangen boven de twee eilanden, baadde het gestrande spookschip in haar middagstralen en kleurde de pas gegroeide algen van de vorige avond bruin. Kwetterende meeuwen verzamelden zich op het dek, waar ze het vlees van kieuwademende vissen verscheurden. En zo droogde de vangst van Pisces Eyes van die dag op tegen een brandende hemel. Toch drong de zon geen moment door tot de buik van het schip – Lazarus sliep diep in haar koele en schaduwrijke scho De middag ging over in de namiddag toen de schaduw van het eiland ten westen van het schip langzaam over het schip viel. De schemering viel in; en toen de wind ging liggen en het tij keerde, verlieten de meeuwen het schip opnieuw en vlogen naar het vasteland, waarmee ze de avond achterlieten om alweer een dag te verdrijven. van vers gedroogde en wijdogige vis.

Een grote oranje maan rees op uit een oostelijke zee en wierp haar koele licht over de oceaan. En zoals een haan die zich roert bij de eerste gloed van een aanbreekende dag, ontwaakte Lazarus tot de laatste tinten van een grijze nacht. 'Je hebt diep geslapen.' De stem van Medici klonk door het ruim. Lazarus probeerde weer bij zinnen te komen. Hij rolde zich overeind, kreunde, wreef in zijn ogen en

Hij streek over zijn wang, die duidelijke afdrucken van vloerplanken vertoonde. Toen zag hij Medici bij de achtersteven van het schip, met beide handen en gevouwen vingers de naden van zijn vest vasthoudend. Hij stond daar, met een schijnbaar waardige uitstraling, maar tot zijn knieën in het water.

'Goede avond.' Medici groette hem en liep vanuit het water, dat geen rimpelingen vertoonde, naar hem toe. 'Bent u goed uitgerust?'

"Ik ben."

'Nou, ik ben blij te horen dat een van ons uitgerust is,' klaagde Medici. 'Jij hebt me de hele avond de slaap ontnomen met je gesnurk.'

"Vergeef me, Medici. Misschien heb ik—"

Medici lachte, vooral om het idee van een slapende geest.

Lazarus stond doelbewust op. Hij staarde Medici aan met een blik als een mes. 'Moet ik nu lachen?'

Een bleke Medici bleef abrupt staan, zijn vrolijke uitdrukking verdwenen; en Lazarus grinnikte bij het zien van de geschrokken geest.

'Je had me echt te pakken,' gaf Medici toe, terwijl ze met een wijzende vinger naar Lazarus wees en haar pas hervatte.

Lazarus had een tevreden grijns op zijn gezicht. "Ik wens u ook een goede avond." Hij maakte een korte buiging.

Medici hield halt voor Lazarus en maakte een buiging terug. "Welkom aan boord van het Juweel van Eden."

"Van wie is dit een juweel?"

'Eden,' antwoordde Medici snel. Hij wees over Lazarus' schouder naar de boeg. 'Dat is de naam van het schip. Terwijl u sliep, ben ik op onderzoek uitgegaan; en haar huidige staat onthult veel over haar verleden.'

'Hoezo?'

Medici vouwde zijn handen achter zijn rug, wiegde heen en weer op zijn hielen en grijnsde. "Ik zal het je vertellen, mijn beste Lazarus." Hij liet zijn blik peinzend naar de grond zakken en liep in een kleine cirkel rond, terwijl hij zijn bevindingen deelde. "Het lijkt erop dat ze zwaar in het water lag, met rollen stof en kledingonderdelen aan boord, toen ze aan de grond liep. Het grootste deel van haar gescheurde lading rust nu op de rotsachtige zeebodem, wellicht achtergelaten door haar bemanning in een poging haar lading te verlichten. Het lijkt er ook op dat ze hebben geprobeerd haar met een tweede schip achteruit te trekken, in de hoop haar van de rotsen los te krijgen." Medici rolde zonder aarzeling met zijn ogen. "Het was duidelijk een rustige gebeurtenis, aangezien ze nog steeds muurvast zit." Ik leidde die inspanningen af uit de vele vastgebonden touwen, waarvan de grootste nog steeds keurig op hun plaats lagen op haar dek, met hun gebroken uiteinden gelijkmatig over haar achtersteven gedrapeerd. En natuurlijk, afgezien van de Hand van God, kan alleen een groter schip een kleiner schip voorttrekken." Medici stopte en keek Lazarus recht in de ogen, terwijl hij knikte. "Ik vermoed dat haar stoutmoedigheid en

De ongeduldige kapitein raasde voort in de ondiepe zee, met een trotse wind en volle zeilen, toen hij koers zette tussen deze tegenover elkaar liggende eilanden. Hij had er wellicht goed aan gedaan om er uit de buurt te blijven, ongeacht de verleiding of de kosten." Toen haalde hij zijn schouders op. "Niettemin ligt ze hier, wachtend op haar ondergang – een voormalig juweel van een schip – sindsdien afgedankt en door iedereen vergeten." maar de vogels en vissen. En wij zijn waarschijnlijk haar laatste passagiers voordat ze hetzelfde lot ondergaat als... haar gezonken lading."

'Je hebt oog voor detail,' antwoordde Lazarus. 'Ik probeer hetzelfde te doen, wanneer ik de kans krijg.'

"Welnu, dat is slechts een observatie. Ik zou het net zo goed helemaal mis kunnen hebben, hoor."

'Ik denk het niet,' antwoordde Lazarus met een glimlach. 'Jij lijkt de grootste waarheid te ontdekken aan de hand van de kleinste aanwijzingen.'

Medici trok zijn wenkbrauw op. "Woorden, vriendelijk aangenomen; maar alleen door de genade van God kan ik de waarheid kennen." Hij gebaarde naar boven.

"Zullen we nu naar boven gaan om de wereld uit haar avondslaap te wekken?"

'O jazeke,' antwoordde Lazarus. Hij draaide zich om en beklom de verticale kast, waarbij hij de gelaagde kasten opzij duwde. De planken schoven opzij en onthulden een heldere, stralende hemel. En als een voorzichtig tevoorschijn komende grondeekhoorn hief Lazarus zijn blik op tot ooghoogte met het maanverlichte dek om eroverheen te gluren. ontdekte het haastig oprijzende gelaat van de Geest, dat duidelijk zichtbaar was door de massieve vloerbedekking heen.

'Welnu, kom op; de avond is van jou,' drong Medici aan, terwijl hij Lazarus wenkte om tevoorschijn te komen.

Lazarus wierp een dreigende blik op het Spectre voordat hij uit het ruim klom. Hij liep voorzichtig over het met algen bedekte dek en inspecteerde de wanorde van gedroogde visresten, losgeraakt en versplinterd hout en het verwarde web van touw dat alle kanten op kronkelde; en omhoog en omlaag over het hele schip.

Medici volgde hem stilletjes, zijn aandacht volledig gericht op de hemel.

Lazarus liep behoedzaam naar de verhoogde boeg van het schip. Zijn kleren wapperden in een warme, constante bries die vanaf het vasteland de zee in waaide. Hij stopte bij de boeg en bestudeerde de kiel, waarop een gedeeltelijke afbeelding van een naakte vrouwenrug te zien was, die ter hoogte van de taille was afgebroken. 'Het juweel,' mompelde Lazarus, terwijl hij over het dek keek naar restanten van haar bovenlichaam, maar alleen versplinterd hout en verspreid touw aantrof. Hij draaide zich naar de zee, kamde zijn door de wind wapperende haar uit zijn gezicht en hield het tegen zijn hoofd. Vanaf zijn nieuwe uitkijkpunt op het voordek, en terwijl hij om de noordkant van het eiland heen keek, zag hij de opkomende , stralende maan. Een roodachtige, wazige halo omringde de oranje bol, waardoor het hemellichaam een onheilspellende, spookachtige uitstraling kreeg. Lazarus stond

Hij stond daar als een standbeeld, terwijl hij de enorme, pikzwarte kloof voor zich probeerde te bevatten. Uiteindelijk vroeg hij: "Hoe diep is de oceaan?"

Toen hij geen antwoord hoorde, draaide Eljo zich om en zag dat de Geest in zichzelf gekeerd was door een uiterlijke kwestie. Medici stond met zijn rug naar Lazarus, een arm opgeheven naar de zuidoostelijke hemel. Hij tuurde tussen twee opgestoken vingers door, die een V-vorm vormden. die hij in het kernpunt uitlijnde, een vaste zichtlijn tegen de sterren. Vervolgens bracht hij zijn vingers samen, draaide ze zijwaarts en liet zijn arm zakken om het paar wijzende vingers samen te brengen. Zijn vingers waren gelijk met de horizon. En in één vloeiende beweging bepaalde hij de precieze richting van het verre eiland Corsica. "In een rechte lijn, zo kunnen wij ook," mijmerde hij hardop, terwijl hij zijn handen in zijn zij zette en de ravenzwarte zee overzag.

"Medici?"

De geest draaide zich om als een ondergedompelde en plotseling geschrokken meester, onverwacht losgerukt uit een buitengewone en abstracte wereld van extrapolatie. "Oh, eh—ja, Lazarus?"

Weet u hoe diep de oceaan werkelijk is?

'Dat geloof ik wel,' antwoordde Medici. 'En het hangt er echt van af, Lazarus. Er zijn delen die niet dieper zijn dan de hoogte van je laarzen. En dan zijn er weer andere delen, die niet ondieper zijn dan de hoogte van de wolken.' Hij zweeg even voor Lazarus en legde uit. "Je zou de vorm van de oceaan kunnen vergelijken met die van het land, met zijn hoogste bergen en diepste valleien. Bovendien stroomt het water op aarde in golven, net zoals de ether van de aarde in winden waait."

Lazarus knikte en tuurde over de oceaan, waarbij hij de diepten in een nieuw licht hulde. Hij wierp een blik op de hemel en zocht bevestiging. 'Zo diep als de wolken hoog zijn, zegt u?' "Inderdaad, en zelfs nog dieper; ik weet het, tot in de verste uithoeken."

'Hoe weet je dat?'

Medici zuchtte, sloeg zijn armen over elkaar en wiegde heen en weer op zijn hielen. "Dit weet ik, want de wereld heeft het me verteld. In mijn vele jaren zonder lichaam heb ik een groot deel van de aarde gezien. Ik heb elk terrein doorkruist, heen en weer, zowel hoog als laag. Van de hoogste wolken en de hoogste bergen tot de diepste oceanen en de diepste wateren onder de aarde, zocht ik naar de verblijfplaats van de hel. De oceanen zijn werkelijk immens, gevarieerd en diep – diep genoeg om lijken op zichzelf staande, donkere en sombere werelden."

Lazarus draaide zich weer naar Medici om nadat hij over de reling van het dek had gekeken.

"Op het eerste gezicht lijkt het niet zo diep."

'Inderdaad,' antwoordde Medici, terwijl hij met beide handen de naden van zijn gewaad vastpakte en de houding aannam van...

De houding van een trotse staatsman. "Aan de oppervlakte lijken de meeste dingen zo – eenvoudig, ongevaarlijk en misschien zelfs vredig. Maar zelfs een gewone steen, eenmaal omgedraaid, onthult vaak vele mysterieuze facetten en verborgen mechanismen eronder – meestal onaantrekkelijk." Hij inspecteerde het dek van het schip intensief en grondig, alsof hij op zoek was naar nieuwsgierige oren of spionerende omstanders. Toen grijnsde hij en fluisterde: "In mijn vroegere dagen als alchemist heb ik, om zo te zeggen, vele onomgedraaide stenen omgedraaid; gedreven om vele wonderbaarlijke onbekenden van de wereld aan het licht te brengen. En dat alles terwijl de Kerk er niets van merkte – mijn werk bleef geheim voor nieuwsgierige ogen." Hij grinnikte droogjes.

'Waarom heb je je werk verborgen?', vroeg Lazarus.

In een melodramatische uiting van teleurstelling zuchtte Medici en liet zijn nu levenloze lichaam vallen. armen naast hem. "Zo gaat dat nu eenmaal met dorpsbewoners – vooral met degenen die al bij de geringste schemering doodsbang worden, of hun eigen schaduw zien als achtervolgende demonen en duivels, die stiekem op de loer liggen om hun ziel te stelen. Ik heb ooit in een stad gewoond, waar zulke door de kerk geïnspireerde, maatschappelijke onzin welig tierde. En als alchemist van die tijd, op zoek naar het *Elixer der Ouden* en de remedie tegen de dood, vereisten zelfs de kleinste details van mijn onderzoek de grootste geheimhouding."

"Het genezen van leed is immers een goede zaak; waarom dan geheimhouding?"

'Waarom, vraagt u?' vroeg Medici, terwijl hij ongelovig schaterde van het lachen. 'Om te voorkomen dat ik de argwaan van de stad wek, angst in de gemeenschap zaai en mezelf voor de kerkraad moet verdedigen tegen beschuldigingen van ketterij en hekserij. Daarna zou ik naar het marktplein worden gebracht, in teer worden gedoopt, in brand gestoken en dienen als een voorbeeldig symbool van de schitterende en bekronende kerkfakkel van de stad.'

Lazarus kneep zijn ogen samen en zag de gruwelijke beelden die door zijn hoofd spookten.

Medici schraapte zijn keel. "Lazarus, ik weet niet of je ervan op de hoogte bent, maar de Kerk verbrandt mensen levend voor veel minder ernstige misdrijven dan het beoefenen van alchemie, fysiognomie of een soortgelijke discipline, zonder een naar behoren aangestelde toezichthouder van de Kerk."

'Ik herinner me dat er over zulke verbrandingen werd gesproken,' gaf Lazarus toe, terwijl hij nadacht over het vermoedelijke lot van de gevangene in de catacomben. 'Om tot op het bot verbrand te worden.'

'Tot as en stof, zelfs,' bevestigde Medici met een vleugje afkeer. 'Ze worden verbrand om de onderdanige dwaas onder pauselijke heerschappij te houden.' Hij schudde zijn hoofd. 'In het jaar voordat ik aan mijn laatste buitenlandse reis begon, lichtte het stadsplein bij elke nieuwe maan helder op – helder verlicht door de brandende lichamen van de door de raad beschuldigen. En de rituele verbrandingen werden zo routinematig uitgevoerd dat de stadsbewoners zich in hun huizen begonnen te verschuilen.'

huizen en in het geheim de Kerk veroordelen. Ik was het met hen eens en, hoewel ik niet zo hartstochtelijk was als de meesten, stond ik mijn gasten toe hun verontwaardiging over de massa-executies te uiten. Pas na een bepaald incident raakten zelfs de meest invloedrijke stadsbewoners woedend. Ik was vreselijk boos, en mijn Sophia was in tranen – net als velen van ons die de beschuldigde jongen kenden. De jongen heeft vreselijk geleden onder de kerkraad.”

'Wat heeft de jongen gedaan?' vroeg Lazarus.

'Niets bijzonders, voor zover wij wisten,' antwoordde Medici verdedigend. 'Ik moet zeggen dat de jongen zich een beetje anders gedroeg dan zijn leeftijdsgenoten; en misschien was zijn uiterlijk ook wel even eigenaardig. Hij was behoorlijk actief en rusteloos; zijn gedachten dwaalden af en hij sprak vaak zo breedspakig en gehaast dat hij zijn oorspronkelijke bedoelingen vaak al vergat voordat hij zijn woorden had afgemaakt. Toch geloofde ik oprecht dat hij meer goede eigenschappen had dan de meeste ondeugende jongens van zijn elf jaar. Zijn naam was Stephan en, via Sophia, was ik erg gesteld geraakt op hem en zijn al even opvallende moeder, Magdalena.' Medici liep naar de rand van het schip en stak zijn handen in zijn zakken. Hij bestudeerde de kale rotsen van het eiland aan de kust.

Medici vervolgde, met zijn rug naar Lazarus: "De ouders van Stephan waren goede, godvrezende en plichtsgetrouwe mensen. Het waren eerbare edelen, voordat ze een reeks aanzienlijke investeringen en een meer – hoe zal ik het zeggen – misschien een meer voorzichtige levensstijl." Medici haalde zijn schouders op. "Nou, ze waren niet tot louter armen gereduceerd, hoor; ook al werden veel van hun vroegere, nobele kennissen steeds minder beschikbaar. Niettemin bleven onze deuren voor hen openstaan, aangezien Sophia en Magdalena in de loop der jaren als zussen waren geworden. Rijk, arm of anderszins; zelfs God en de Duivel, die samenwerkten, hadden hen niet verder van elkaar kunnen scheiden dan de ruimte tussen een knoop en een draadje. Bovendien, wat maakte rijkdom uit voor Magdalena als Sophia vaak mijn portemonnee droeg naar de winkels in de stad voor een gezamenlijke koopwoede? Sophia wilde haar graag een plezier doen; toch vond ik mijn portemonnee belangrijker. Mijn discipline eiste immers het meeste

van mijn dagen, waardoor Sophia ruime en vrije tijd voor zichzelf had. En omdat mijn werk er niet onder leed, konden Magdalena en Stephan Sophia veel aandacht geven, iets wat ik me niet gemakkelijk kon veroorloven. Al met al was het dus voor iedereen gunstig.”

De geest draaide zich om en liep naar Lazarus toe. 'In elk geval had Stephan veel van de gelaatstrekken van zijn moeder, afgezien van haar afstandelijke, *Norlander*- accent. Zijn haar was zo licht als ik ooit had gezien – het was bijna wit. En zijn huid was veel bleker dan die van hem,'

Zelfs Sophia's lichte gelaatskleur, de diepe glans van zijn blauwe ogen, leek een griezelige straal te werpen, zoals azuurblauwe kristallen voor een vlam. Het leek veel op diezelfde onheilspellende blik als die van jou, Lazarus. Maar er was veel meer aan hem dan zijn uiterlijke verschijning deed vermoeden.

"Stephan was opvallend slim en sluw voor zijn jonge leeftijd. Toch voelde ik, in de diepste zin van het woord – misschien zelfs tot in zijn ziel – dat zijn hele bestaan een vreselijke vloek met zich meedroeg en een goddelijke betekenis in hetzelfde. Waarlijk, ik kon zijn handelingen slechts een moment gadeslaan en raakte al snel verbijsterd en vol ontzag; de jongen vertoonde namelijk een verontrustend en ongewoon gevoel voor oriëntatie, vooral op momenten waarop de meeste mensen hun evenwicht zouden verliezen. Zelfs met zijn onmiskenbare talent – waarvan ik, als rigoureuus en gedisciplineerd beoefenaar van rede en reflectie, vol overtuiging kan getuigen – verontrustte zijn voortdurende demonstratie ervan mij steevast. En bij die talloze gelegenheden waarop Stephan zijn bijzondere gave tentoonspreidde, voelde ik hetzelfde: ik voelde me in gelijke mate verdeeld, verscheurd tussen twee tegengestelde delen van mezelf die onverzoenlijk met elkaar in conflict bleven. Toch bleef dat verscheurde gevoel nooit hangen, want mijn gedachten leken zich te vestigen in een nieuw gecreëerde ruimte, van evenwicht, tussen de tegengestelde en strijdende uiteinden van mezelf." Medici legde zijn hand op zijn voorhoofd, wellicht om te controleren of hij koorts had. Hij tuurde naar de sterren terwijl hij bekende: "En in die schijnbaar dode ruimte van nieuwgevonden stilte, afgezien van de tegenkreten van rede en gevoel, leek het alsof ik Stephans daden veilig van een afstand kon gadeslaan; en vol verwondering kon toekijken hoe de jongen mijn steeds zwakker wordende zintuigen in een welkome, maar tegelijkertijd hinderlijke staat van gevoelloosheid bracht." Hij liet zijn hand zakken en keek Lazarus met een lege blik aan, waarna hij zijn hoofd schudde. 'Wat heeft Stefanus gedaan?' vroeg Lazarus.

'Wel,' zei Medici, terwijl ze diep ademhaalde en een bezorgde uitdrukking op haar gezicht toverde, 'Stephan had de neiging om plotselinge aanvallen te krijgen, waarbij hij zich niet helemaal bewust was van zichzelf. Zijn aanvallen waren vaak langdurig en misschien verontrustend voor een nietsvermoedende omstander, omdat hij zich dan ter plekke ronddraaide, met zijn armen wijd gespreid, en recht omhoog staarde. Geen luide roep, handgeklap of directe aanraking kon zijn aandacht afleiden. Je kon je hand op het omhooggerichte gezicht van de jongen leggen en hij draaide eronder rond; maar als je zijn arm blokkeerde of zijn draaien belemmerde, ontplofte Stephan in een schreeuwende woede totdat hij weer verder kon draaien. Echt, tijdens die Hij was zich totaal niet bewust van alles wat er om hem heen gebeurde en herinnerde zich achteraf absoluut niets. Het was alsof een onzichtbare sluier zich over hem had neergelegd en zijn zintuigen volledig van de wereld had afgesloten. En in die vreemde en schijnbaar afgescheiden toestand van zichzelf, zou gewoon *blijven draaien – en draaien – en draaien*. Ik moet toegeven dat, zelfs maar even, de loutere

De aanblik van zijn spinnen deed mijn hoofd tollen – ik had het gevoel dat ik elk moment mijn evenwicht kon verliezen, zelfs als ik niet stond. Magdalena en Sophia waren echter allang gewend geraakt aan de frequente spinnebeurten van de jongen en deden alsof ze het niet merkten.” Medici wees met zijn vinger naar Lazarus. “En ik durf te beweren dat als de jongen op hun hoofden zou klimmen om te spinnen, en ik ook maar de geringste hint zou geven van een ‘*Spinnende Stephan*’ in hun midden, ik zeker de aandacht zou trekken van de autoriteiten. Dubbele woede omdat ik het onder hun aandacht bracht. Ze spanden altijd zo tegen me samen – die twee.”

Lazarus draaide zich om met een grijns op zijn gezicht en blies een vlaag van humor uit zijn mond. neus.

'Moet je lachen?' vroeg Medici met een hooghartige toon, alvorens te vervolgen: 'Toch kon ik het niet zomaar negeren of wegwuiven, vooral niet met zoveel kostbare vazen en sokkels binnen handbereik – en met rijen delicate artefacten langs elke muur van de landhuiszaal; ik kon er niet mijn ogen voor sluiten.'

Medici sloeg zijn armen over elkaar, knikte en boog dichter naar Lazarus toe, alsof hij een geheim deelde. 'Niettemin waren er momenten dat Stephan zijn aanvallen kreeg en de vrouwen elders waren, waardoor alleen ik en de jongen overbleven.' Hij hief zijn kin naar voren om te suggereren dat er vertrouwelijke details zouden volgen, die hij vervolgens ook deelde; “Op een bepaalde gelegenheid raakte Stephan in een soort trance en begon hij rond te draaien vlak onder een deuropening, waarbij zijn gespreide armen steeds maar net langs een stenen pilaar scheerden. Toen ik het ontdekte, zette ik een kaarsentafel en een stoel naast de jongen en de pilaar ; en bij goed licht bestudeerde ik de kleine opening tussen zijn vingers en de steen. Hij *draaide – en draaide – en draaide*; en ik wendde mijn blik geen moment af van de kleine ruimte die hij met elke draaiing creëerde. Ik zocht naar de kleinste verschuiving , naar waar zijn vingers langs de pilaar zouden kunnen bewegen, maar bij elke beweging was er absoluut geen waarneembare afwijking. Stephan bleef lange tijd perfect op zijn plek draaien. Het was even opmerkelijk als verontrustend.” Na een korte pauze haalde Medici zijn schouders op en gaf toe: “Ik was een beetje in de ban van de wijn – misschien wel lichtelijk aangeschoten – toen de vrouwen terugkwamen en ontdekten dat ik Stephans bewegingen bleef bestuderen.” De geest keek naar beneden en wreef met weemoed over zijn wang, terwijl hij zich de gebeurtenissen herinnerde. "De vrouwen joegen me het landhuis uit; gooiden mijn stoel en wijnfles naar buiten; en zeiden dat ik de openingen tussen de bomen moest gaan opmeten."

Lazarus grinnikte, herpakte zich enigszins en vroeg: "Wat deed de Kerk met Stefanus vanwege zijn aanvallen?"

“Oh, het lag niet aan Stephans aanvallen – als Stephan ronddraaide, bleef hij stil. De

Church werd achterdochtig toen Stephan zijn mond opendeed – de jongen had echt een tong. In dat opzicht leek hij erg op zijn moeder. Ik bedoel niet te zeggen dat hij oneerbiedig sprak of met een grove tong. Integendeel, hij was behoorlijk eerbiedig en welbespraakt, zelfs om vriendelijkheid te tonen in zijn meest onverbloemde opmerkingen. Het probleem met Stephan was dit: als een idee in hem opkwam, sprak hij erover nog voordat het nieuwe idee volledig in hem was bezonken. Soms moest hij zijn tong inhouden totdat het idee zijn te sterke verlangen om het uit te spreken had ingehaald. Hij leek werkelijk niet in staat om lang genoeg over een gedachte na te denken om de waarde of gepastheid ervan te beoordelen voordat hij het hardop deelde. Dus als een idee in zijn hoofd vorm kreeg, vormde het zich ook in de hoofden van de mensen om hem heen, door zijn tong. Met zijn tong sprak hij stevast zijn mening uit, ten koste van al het andere.

Dit specifieke detail over Stephan irriteerde me enorm – nog meer dan zijn duizeligheidsaanvallen – vooral wanneer hij openlijk in gesprek was met een goede vriend van hem, die hij vaak zag, genaamd 'Victor'." Medici zette zijn handen in zijn zij, tuitte zijn lippen en knikte. "En net als bij Stephans duizeligheidsaanvallen deden Sophia en Magdalena alsof ze de openlijke en aanhoudende gesprekken van de jongen met zijn vriend niet hoorden. Ik deed mijn best om niet te luisteren. Het was echter een ware opgave voor me om mijn mond te houden wanneer de vrouwen Stephan aanspoorden tot persoonlijke en gedetailleerde gesprekken met zijn vriend, alsof Victor deel uitmaakte van onze familie. Meteen fluisterden de vrouwen Stephan toe dat hij Victor moest vragen of hij met hen naar het landgoed van het landgoed; of maak een ritje met de koets naar de stad; of dineer zelfs met ons in het restaurant zelf. aan het einde van dezelfde tafel als ik."

Lazarus schudde verward zijn hoofd. "Waarom ergerde Victors aanwezigheid je zo?"

Medici trok zijn wenkbrauw op en verklaarde onomwonden: "Victor heeft nooit bestaan."

'Maar u beweerde toch dat Victor een vriend van Stephan was, nietwaar?'

"Ik zei dat Stephan een goede vriend had die Victor heette – alleen was die vriend niet echt. Sterker nog, Stephan stond zichzelf geen andere vrienden toe, behalve deze 'Victor', die hij volledig uit zijn verbeelding had bedacht."

'En kwam de kerk erachter dat Stefanus een vriend had bedacht?' vroeg Lazarus.

'Inderdaad; vrijwel meteen,' bevestigde het Spook. 'Daarom riep de kerkraad Stephan op voor een beëdigde bekentenis en een volledige getuigenis. Vooraf probeerde ik de jongen ervan te overtuigen alles over Victors bestaan te herroepen; tijdens de hoorzitting beantwoordde zijn rusteloze tong echter elke vraag van de raad, openlijk en zonder nadenken.

Uiteindelijk weigerde hij zijn zogenaamde vriend te ontslaan. In plaats daarvan maakte hij de raadsoudsten woedend door te suggereren dat ze misschien zwak waren, door te zeggen dat 'oude mannen lijden

van verslechterende ogen, zwakkere oren, uitstervend haar en een verwelkende huid.” Medici schudde zijn hoofd. “Ik had dat gesprek over de details van het ouder worden nooit met Stephan moeten voeren. Die jongen had echt een ongeremde tong.”

“Toch veroordeelde de raad Stephan pas openlijk toen hij recht voor hen stond en fluisterend met Victor sprak. De kerk beval onmiddellijk dat hij onder strikte afzondering ter observatie werd geplaatst; daarna ontdekten ze zijn aanvallen van spinnen. Slechts een dag later riepen de raadsoudsten Magdalena bij zich, zodat zij getuige kon zijn van hun bevindingen. Wanhopig en diep bedroefd smeekte Magdalena om mijn gezelschap en daarmee om de invloed die een respectabele stadsarts zou kunnen uitoefenen. Zo vergezelde ik haar naar de spreekkamer van de raad in de hoop de kerk te kunnen overtuigen Stephan onder mijn speciale hoede vrij te laten; de raad had echter al een oordeel geveld over de toestand van de jongen. In hun officiële decreet verklaarden ze dat Stephan leed aan een zeldzame aandoening, die een zware behandeling vereiste die buiten de ‘hoog aangeschreven maar beperkte mogelijkheden van gewone artsen’ viel.”

“Wat was het vonnis?”

‘Wat voor wondermiddel ze ook bedenken, en nog veel meer,’ mopperde Medici. ‘In het geval van Stephan beweerden ze te hebben ontdekt dat hij last had van lichamelijke klachten. ’ bezit van een Succubus.”

“En wat is een suc— ja—”

‘Het is een vrouwelijke demonengeest – zoals de raad het duidelijk beschreef – die zich door middel van geestelijke verleiding aan een sterfelijke man hecht om al zijn wezen te ontnemen. De kerk ontdekte dat de vrouwelijke demon de naam *Lamiamubus droeg*, of een soortgelijke naam; en na zorgvuldige beraadslaging kwamen ze tot de bondige conclusie dat de duivelsgeest op de een of andere manier Stephans dromen was binnengedrongen en zich aan de jongen had geopenbaard, simpelweg als ‘Victor’, voordat ze zijn ziel schond.’

Lazarus haalde zijn schouders op. “Victor?” Hij haalde diep adem. “Hoe is de Kerk achter de ware naam van de Demon gekomen – deze ‘*Lamia*’?”

“—*mubus*, ” maakte de Geest de naam af. “De concilie verwees formeel naar een vermeend pauselijk verslag van een vooraanstaande bisschop, openlijk aangeduid als ‘*Een hond van wormen*’, of iets dergelijks . De details van hun vermeende bevindingen ontgaan me nog steeds, vooral omdat ik er echt van overtuigd ben dat ze een haastige verklaring hebben verzonnen om een boze congregatie te overtuigen en te sussen.”

Lazarus kneep zijn ogen samen en een uitdrukking van wantrouwen verscheen op zijn gezicht. Hij sprak Medici's bewering tegen: "Ik kan me geen '*Canon van Wormen*' herinneren; ik heb echter wel gelezen..."

"Uit een heilige *canon*, opgetekend door de bisschop van *Worms*. Was dat misschien de verwijzing die u bedoelde?"

"*Kanonnen—bisschoppen—wormen—ik* kan me de precieze woorden van het concilie niet herinneren."

Medici beaamde dit met een minachtende blik en gebaarde nonchalant met zijn vingers.

'Ik was immers goed thuis in de alchemie en diende plichtsgetrouw als ervaren arts; maar ik was slechts oppervlakkig thuis in de liturgische gebruiken.' Hij schudde zijn hoofd en zuchtte.

'Desondanks was Stephan een zwakke jongen; door de herhaalde zweepslagen en open wonden was zijn bloed gaan rotten. Ik smeekte de Kerk om mij toe te staan Stephan te zien en te behandelen onder strikt toezicht van de geestelijkheid; maar de raad weigerde mij alle toegang tot de jongen. In plaats daarvan, Tegen mijn dringende advies in gingen de priesters en artsen van de kerk over tot het voorschrijven van '*hoofdolie*', samen met een strikt '*bloedzuigregime*'.

'Wat is *het oliën van het hoofd*?' vroeg Lazarus.

Het is een praktijk van kerkelijke precisie waarbij drie aangewezen agenten van de Kerk de achterkant van het hoofd van een bezetene onderdompelen in een kom met gewijde olie. De eerste agent dient de olie toe door deze over de ogen, neus en mond van de persoon te wrijven, met als uitdrukkelijk doel alle waarneming van boze geesten weg te wassen. De tweede agent leest tijdens het aanbrengen mondeling gebeden uit de Schrift voor, om te voorkomen dat nabijgelegen demonen en duivels de olie verontreinigen. Op hetzelfde moment zegent een derde aangewezen agent de adem van de persoon met een ononderbroken stroom zwavelhoudende en kalkhoudende rook, die hij nauwkeurig in de gezichtsopeningen van de bezetene blaast. Al met al is het proces vrij langdurig en ingewikkeld en vereist het drie dagen en drie nachten van voortdurende behandeling.

'Ik heb er wel eens over gehoord, maar wat is een *aderlatingsregime eigenlijk*?' vroeg Lazarus.

"Bloedzuigers zijn net rivierwormen die door de huid heen knagen en zich voeden met lichaamsvloeistoffen. De kerkartsen plakten een flinke hoop bloedzuigers op de lies van de jongen om al zijn gif eruit te zuigen. Dat was het laatste wat we hoorden over de verslechterende toestand van Stefanus; en drie dagen later werd hij begraven."

Lazarus trok verbijsterd zijn hoofd achterover. "Zitten zijn wonden niet op zijn rug? Waar dan?"

Hebben ze hem geseseld?

"Ze weigerden het te zeggen; en we hebben het lichaam van de jongen of zijn eenzame grafsteen nooit gezien – Stephans laatste rustplaats werd voor ons allen een vervagend raadsel." Het Spook

Hij haalde zijn schouders op. "Niettemin was de jongen tender en eigenaardig op zijn eigen, afgezonderde manier; toch..."

Hij was nooit bezeten, behalve met een eigenaardige maar oprechte geest en een oprecht hart. Al met al ging hij naar een streng bewaakt graf, voor altijd trouw aan zijn geestachtige vriend. En ik vermoed dat Stephan nu veilig in de hemel is, buiten zichzelf, en misschien voor eeuwig ronddraait en praat met zijn vriend Victor."

'Dat waren donkere tijden,' verklaarde Lazarus met een zucht.

'Het was een duistere tijd voor iedereen,' bevestigde Medici, 'vooral voor mensen, zowel dwazen als wijzen, die hun tienden aan de kerk niet gemakkelijk konden betalen. En voor degenen onder ons die dat wel konden, die geleerd waren en die het aandurfdren een sprankje licht of hoop te werpen in de lange en verreikende schaduwen van de kerk, waren het werkelijk verschrikkelijke tijden.'

'Maar met uw rijkdom kon u toch gemakkelijk uw tienden betalen, nietwaar?' vroeg Lazarus, waarmee hij suggereerde dat Medici wellicht minder leed hadden geleden dan de meesten.

Het Spectre knikte. "Het is waar; het ging me goed, zelfs met de buitensporig genereuze tienden die ik gaf. De Kerk was bijzonder gesteld op de rijken. Ze eisten net genoeg uit de schatkisten van de welgestelden om hen op hun plaats te houden en belastten hen tegelijkertijd zwaar, zodat ze niet rijker werden dan ze al waren. De Kerk stond alleen zichzelf, haar fiscale en pauselijke agenten en haar trouwe vazallen van adel toe om hun rijkdom te vergroten. Desondanks gaf ik de geestelijkheid liefdadige tienden en vriendelijke woorden voordat ik hen wegstuurde, en vervloekte ik in stilte de grond waarop ze liepen."

"In het geheim vond ik deze zelfingenomen en egocentrische mannen van de Kerk volkomen verachtelijk. Ik verachtte hen en vergeleek hun lot met een grote vloedgolf van lusteloze bloedzuigers die zich tegoed deden aan de materiële bezittingen en inspanningen van iedereen met wie ze in contact kwamen. En in ruil voor zulke materiële winsten boden ze slechts nutteloze woorden van gezag, kostbare absolutie en valse beloften van de hemel. In werkelijkheid verwachtten ze echt en tastbaar bezit in ruil voor het uitspreken van louter onzin in de vorm van religieuze en politieke retoriek. En of hun confiscaties nu bestonden uit een paar hazen en geplukte groenten van een boer en zijn vrouw, of een beurs met goud en een paar paarden van een heer en zijn vrouw, deze mannen beschouwden hun woorden, gebeden en beloften – hun gebabbel – als even waardevol als elke heffing, van welk bedrag dan ook, die aan wie dan ook werd opgelegd. Immers, in hun ogen was de belofte van eeuwig leven even waardevol voor een arme als voor een koning. En hoewel het idee van onsterfelijkheid de honger van een uitgehongerde maag even kon stillen, of zelfs de touwtjes van de strakst geknelde beurs kon losmaken; de bittere waarheid is: men kan zijn buik niet vullen met woorden, voordat men op een gebed naar de stad rijdt in de hoop een belofte te kunnen verzilveren. Zelfs de lusteloze, onbekwame en babbelende mannen van de Kerk wisten dit; En dit was precies de reden waarom ze van iedereen eisten wat ze zelf weigerden te leveren: gejaagd wild, geogste groenten, goed gefokte paarden, door families verdiende fortuinen en het zweet en de arbeid van alle smeden van alle ambachten. En alle rijkdom die ze daarmee verdienden. De inspanningen van zowel armen als rijken werden door hen opgeëist als rechtmatige betalingen van levenslange tienden die aan de kerk verschuldigd waren."

'Tienden?' vroeg Medici ongelovig, waarna hij een nieuwe redenering in gang zette. "Zouden ze voor God opzigezet worden? Geloven deze mannen van de Kerk echt dat zij God waren?" Het spook streek even over zijn kin in een melodramatische uiting van overpeinzing. Toen grinnikte hij en controleerde zijn berekeningen hardop. 'Als ik het me goed herinner, lijdt God geen honger, en gaat hij ook niet heen en weer op een paard, noch gaat hij naar de stad voor buitensporige aankopen.' Medici's humeur verslechterde en hij keek Lazarus recht in de ogen. 'Nee, deze tienden waren bestemd voor de parasitaire en extravagante levensstijl van de geestelijkheid en haar naaste omgeving. En wat mij betreft, ik overwoog De geestelijkheid, als geheel, werd gezien als niets meer dan een verzameling georganiseerde dievenbendes, erop uit om de rijkdom van alle godvrezende mensen te confisqueren. Ze bewogen zich op vrijwel dezelfde manier als een slepende en slopende ziekte – zich precies gedragend als een zich verspreidende en ongecontroleerde besmetting. Hun methode was mij niet onbekend, zoals ik kan bevestigen, zij het in meer of mindere mate. Ten eerste besmette de geestelijkheid de geesten van het gewone volk met Ten eerste zou de geestelijkheid de gewone mensen verderfelijk beïnvloeden door onnodige zaadjes van wantrouwen, angst en zelfvertwijfel te zaaien. Ten tweede zou de geestelijkheid de getroffen bevolking gestaag verderfelijk beïnvloeden door hen regelmatig te onderwijzen met als uitdrukkelijk doel al hun vroegere gevoelens van verdienste en deugdzaamheid te vervangen door verzwakkende gevoelens van onwaardigheid en schuld. Ten slotte, wanneer het volk op zijn zwakst was en uiteindelijk geloofde dat zij de enige oorzaak en het gevolg waren van alle nare en schandelijke gebeurtenissen in de wereld, zou de geestelijkheid in actie komen om hen te vernietigen, bijna tot de dood toe – maar niet helemaal – door te vertrouwen op, en gestaag te putten uit, hun voortdurende materiële waarde. En ten slotte zou de geestelijkheid Deze nieuw verworven waarde wordt gebruikt om nog grotere groepen voorheen tevreden en nietsvermoedende mensen te besmetten, om zo de aardse winst verder te vergroten. Deze methode van massale en herhaalde besmetting was grotendeels ontworpen om zich als een plaag van collectieve slavernij te verspreiden – alles om meer rijkdom te vergaren voor de wereldse Kerk, in de vorm van onsterfelijke tienden."

'Tienden, voor God?' vroeg Medici opnieuw, leunend tegen een losstaand deel van de balustrade terwijl hij zijn blik op zee richtte. 'De Kerk kende geen bescheidenheid of empathie in...' Hun onverzadigbare drang om elk aards bezit te plunderen – van de confiscatie van een schamele groentemand van een boer tot de inbeslagname van elk derde paard in hun provincies; hun monsterlijke eetlust werd nooit verzadigd. En ik kan u verzekeren dat de Kerk de groenten van de boeren nooit aan de hongerigen of behoeftigen gaf; en ze brachten ze zeker niet als brandoffer aan God. Ik zal u precies vertellen wat ze ermee deden – ze namen ze voor zichzelf. Diklijtige priesters, bisschoppen en tiendeninners aten ervan, om vervolgens de troggen van hun eigen vette varkens te vullen met de restjes voedsel die langer dan één maaltijd overbleven; waardoor de boeren achterbleven om hun huilende en hongerige kinderen te troosten, die weer een avond moesten doorbrengen met kommen gekookt gras met een

een vleugje kruiden.”

Medici draaide zich naar Lazarus om en knikte. 'Ik heb het met eigen ogen gezien, hoor ; ik kende de dikke priester en zijn varkensstal, en ook de ongelukkige boeren.' Medici grijnsde. "In het geheim gaf ik het uitgehongerde gezin drie geiten en twee speeltjes voor de twee." kinderen, een flinke zak met munten, en ik hield ze aan hun woord dat ze het nooit zouden opbiechten – al helemaal niet aan de kerk. Ik wilde immers niet dat er ook maar een botje, pees of haartje van die drie geiten in de varkensbak terecht kwam, alleen maar om de zwaarlijvige priester, zijn medewerkers en nog meer vette varkens te voeden. En de boeren waren buitengewoon dankbaar. Ik wist dat ik de confiscatie van mijn hele nalatenschap had geriskeerd door een schenking te doen buiten de officiële registers van de kerkelijke schatkist. De familie hield zich aan hun woord en bekende niets van de zaak; en ze kookten nooit meer gras. Kort daarna werd de vader van die familie een van mijn dierbare en vertrouwde dienaren; en uiteindelijk iemand die... mijn stoffelijke resten naar hun laatste rustplaats." Medici zuchtte en glimlachte. "Natuurlijk hadden we niet voor elke boer in de provincie kunnen zorgen; toch vonden Sophia en ik in ons hart een diepe troost in het feit dat we een sprankje hoop hadden kunnen bieden aan minstens één gezin in nood."

Lazarus glimlachte. "Ik weet zeker dat ze je eeuwig dankbaar zullen zijn voor je vriendelijkheid. En ik denk dat ik, al is het maar een klein beetje, wel begrijp hoe je je gevoeld moet hebben. Ik heb ooit iets soortgelijks gedaan."

'O?' Medici trok zijn kin terug. 'Vertel het me eens, als u dat wilt.'

Lazarus onderdrukte een lachje. Uitdrukkingen van bescheidenheid en verlegenheid verschenen op zijn gezicht toen hij bekende: "Eerlijk gezegd was het niet zo moedig of blijvend als uw goedheid." Hij haalde zijn schouders op. "Toen ik eens in de catacomben van de abdij verbleef, bracht ik toch een deel van mijn eten naar een hongerige gevangene; ook al had mijn vader me opgedragen al mijn eten zelf op te eten en me verboden in de buurt van de gevangencellen te komen. Het stoorde me om zulke bevelen te trotseren ; maar de gedachte dat ik al mijn eten zou kunnen opeten en een ander helemaal niets zou laten eten, vooral als er genoeg was om te delen, sprak me nog meer aan . En terwijl ik at, wist ik dat als ik al mijn eten zou opeten – en er niets van zou delen met een hongerige ziel – ik me daarna leger zou voelen dan wanneer ik alleen maar aan het eten had geroken en er geen hap van had genomen. Ik kon die gedachte niet ontkennen, net zomin als ik mijn plicht kon aanvaarden om de bevelen op te volgen; dus verzaakte ik mijn plichten en hielp de gevangene in het geheim – zelfs om te proberen hem uit zijn gevangenschap te bevrijden." 'En heb je hem vrijgelaten?'

“Hij weigerde, want hij achtte zichzelf al vrij.”

"Welnu, zoals het gezegde luidt: 'Goede vrienden komen voort uit uitgehongerde mannen die gevoed worden'. Ik weet zeker dat hij dat was."

Ik ben Lazarus ontzettend dankbaar voor je onbaatzuchtige inzet.

'Ik geloof dat hij dat was,' zei Lazarus stralend. 'En daarna, hoewel ik mijn plichten had verzaakt, voelde ik me meer voldaan dan wanneer ik drie geiten in hun geheel had opgegeten.' Medici lachte. "Inderdaad. Dat is precies het gevoel dat ik kende. Wie was hij, die gevangene?"

De glimlach van Lazarus verdween. Hij sloeg zijn blik neer. 'Ik heb zijn naam nooit geweten. Maar hij zei wel dat ik hem het beste kon herinneren als *'Arme man in Christus'*.'

Medici's vrolijkheid verdween toen hij opmerkte: "Ik heb begrepen dat er vele van zulke nederige en toegewijde volkeren waren, allang dood en vergeten, die wellicht herinnerd en geëerd zouden kunnen worden met zo'n passende titel, die tegelijkertijd vaag en glorieus van aard is." Zalig zij deze man, die u zich herinnert als Lazarus. Het is een titel waar elke paus jaloers op zou zijn; toch hoort er een gewoon gewaad bij, dat niemand zou durven dragen." 'Ja,' bevestigde Lazarus, 'dat is gepast; en zo zal ik hem gedenken.'

'Inderdaad, passend,' merkte Medici op, waarna hij een vinger in de lucht stak en verklaarde: 'En met eenzelfde kritische blik, treffend toegepast, is deze uitdrukking eveneens van toepassing: hoewel de Kerk uitpuilt als een opgeblazen hoorn des overvloeds van rijkdom, weelde en snuisterijen, zul je nooit een man van de Kerk openlijk horen opscheppen door zichzelf 'Rijke Man van de Kerk' te noemen.' Immers, als hij zijn rijkdom werkelijk uit de pauselijke schatkist had gehaald, zou hij dat nooit openlijk toegeven, uit angst zijn bron van weelde te verliezen. En als hij een man van de Kerk was die zijn rijkdom niet eerlijk uit de schatkist had verkregen, dan zou de Kerk van hem verantwoording eisen over zijn voortdurende succes in de vorm van extra tienden. Er zijn dus vele rijke en vrome mannen van de Kerk, die nog leven en het goed maken, en die zo'n bepalende en pompeuze titel met recht zouden kunnen dragen; toch zou niemand dat eerlijk en openlijk doen. Weet je waarom, Lazarus? Vanuit mijn persoonlijke perspectief lijkt de Kerk weinig meer dan een vergulde en verheerlijkte hoop maden die zich voedt met het verval van een langzaam verstikkende mensheid; dit alles terwijl ze eigenhandig nietsvermoedende mensen op de rand van de dood brengt met haar herhaalde uitstorting van vroom gif.

Lazarus berispte hem. "Uw oneerbiedige opmerkingen hebben me al een tijdlang erg dwarsgezeten." Je moet je onthouden van zulke harde woorden tegen de Kerk en haar dienaren van God. Ik wil er niet langer over horen."

Medici's plotselinge verbazing sloeg om in gelach. Hij spreidde zijn armen, in een overduidelijke poging zichzelf te presenteren. "Moet ik voor de kerkraad verschijnen, terwijl ze doof en blind blijven voor mijn aanwezigheid? Zal de geestelijkheid mij schuldig verklaren aan ketterij of hekserij en mijn wereldse bezittingen in beslag nemen, terwijl ik zelf geen greintje vlees bezit? Zal ik een tweede dood sterven?"

Vuur? Is zoiets überhaupt mogelijk, dat de doden bang zouden moeten zijn voor de dood? Zal ik de hel vinden vanwege harde woorden?" Medici liet zijn armen zakken. "Ik heb het geprobeerd – tevergeefs."

'Je komt over als een verbitterd persoon,' merkte Lazarus onomwonden op. 'Hoe heb je de hemel kunnen bereiken, terwijl je hart—'

'God weet het,' onderbrak Medici en zuchtte, 'ik draag een last van wrok jegens de Kerk. En terecht, want de Heer God Zelf eist geen van beide.'

Een *plaatsvervanger van Christus*, noch een leger van geestelijken, noch een verheven en gewelfde marmeren tempel, om met Zijn kudde te communiceren. Sinds de dagen van Adam en Eva en hun kinderen sprak de Heer rechtstreeks tot hen, door hun eigen harten. En Hij hoort ons ook nu nog in onze persoonlijke gebeden tot Hem. Welke plaats of rol heeft de Kerk daarin?

Er is geen andere mogelijkheid, zeg ik, behalve in de omleiding en de corruptie van de communicatie met het Goddelijke."

Het gekreun van de gespannen en uitzettende houten planken galmde door het schip; en een verschrikte zwerm meeuwen die op het dek rustten, vloog plotseling de lucht in, richting de kust. Medici stapte naar voren en sprak Lazarus wat persoonlijker toe. "Ik moet je laten weten, Lazarus, dat ik mijn Heer God niet veracht, simpelweg omdat ik de Kerk in twijfel trek."

De twee zullen nooit één worden. Ze horen van nature niet bij elkaar. Er was geen tempel in de Hof van Eden – slechts een boom der verleiding. Onze Vader, die in de hemel woont, en Zijn Heiligheid, die zichzelf de *Vader van de Kerk noemt*, zijn zo verschillend als de zon en de maan. Hun afzonderlijke beelden werden door deze corrupte, opportunistische en ijdele mannen, die macht en controle over de middelen van anderen zochten, samengevoegd tot één enkele, gefabriceerde eredienst. Ik heb hun geheimen met eigen ogen gezien.

Door mijn vroegere maatschappelijke positie, rang en privileges heb ik contact gehad met de meest verdorven en berekenende onder hen. Mijn genereuze en voortdurende bijdragen aan de Kerk hielden deze pompeuze, hypocriete en parasitaire mannen op afstand – en vooral weg van mijn meer *twijfelachtige* alchemistische werken. Ik heb misschien de Schrift niet gelezen, maar ik heb wel trouw samen met mijn geliefde Sophia in de kerkdienst gezeten, lang genoeg om de preken uit de Schrift te onthouden. En één herinnering die me helder voor de geest staat, is dit gebod: '*Neem de naam van de HEER, uw God, niet ijdel.*' Nu vraag ik je dit, Lazarus. Als iemand zo ijdel is dat hij erop staat dat hij Zijne Heiligheid genoemd wordt, en beweert dat hij is de hoogste vertegenwoordiger van Christus, en *alleen* via zijn Kerk kunnen anderen de juiste boetedoening, absolutie en hereniging met de Heer vinden – heeft hij daar dan geen ongelijk in?"

Medici kwam dichterbij Lazarus staan en vroeg anders: "Als ijdele en vrome mannen het op zich nemen om in de naam van de Heer te spreken, doen ze dan niet door zulke ijdelheid iets verkeerd?" Zou u dan ook de naam van de Heer, uw God, ijdel gebruiken? Is dat niet duidelijk genoeg?

Lazarus antwoordde, schudde zijn hoofd en draaide zich om. "Misschien verdraai je de betekenis ten koste van de oorspronkelijke bedoeling."

Er kraakten nog meer planken in de scheepsromp.

Medici benadrukte zijn boodschap verder: "De Heer kent mijn hart, Lazarus, en juist daarom werd mij de hemel geschonken. En de Heer kent eveneens de harten van de goddelozen, die door middel van inmenging een plan smeden om tussen God en de mens te komen, terwijl ze beweren de enige toegang tot de hemel te hebben – een pad dat alleen verdiend kan worden *door* tienden, bloed, zweet en lijden. Deze mannen zijn monsters en zouden gretig en zeker het vergoten bloed van uw kinderen drinken om hun onblusbare dorst naar macht en controle te lessen met een onverzadigbare en monsterlijke ijdelheid. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven – zo is het nu eenmaal – dat het kwaad kwaad blijft, terwijl het zichzelf kwaad noemt." 'Goed'. Voorwaar, juist zoals de goddeloosheid met klem verkondigt dat dit de enige weg naar verlossing is."

Medici zag de toenemende ergernis in Lazarus' ogen en temperde abrupt zijn *kleurrijke* uitspraken. Hij verfijnde zijn betoog verder door wetenschappelijke observatie en onderzoeksmethodologie te vermengen met religieuze overtuiging en vroegere gebruiken om zijn eigen standpunt te logische gevolgtrekkingen. "Voor zover ik me kan herinneren, was het noch een last die ik op mijn eigen schouders had genomen, noch een die ik zomaar uit eigen beweging kon afwerpen zonder de goddeloze waarheid uit het oog te verliezen. En ik vond het werkelijk afschuwelijk dat de Kerk zich zo gedroeg, op een manier die strikt verboden was door de Heilige Schrift. In haar dubbelzinnige praktijken had de Kerk altijd geboden dat niemand iets op aarde mocht erven, begeren of koesteren, behalve de kans op een plaats in de hemel, terwijl de Kerk zelf allerlei aardse rijkdommen begeerde en erfde, in de vorm van ingezamelde tienden." die het genereus verdeelde onder zijn omvangrijke geestelijke van pauselijke agenten. Als geleerd man met discipline en strenge studie kon ik mijn eigen plichten en nauwgezette observatiemethoden niet zomaar veronachtzamen en tegelijkertijd de schadelijke gevolgen van de praktiserende Kerk negeren. Evenmin zou ik de vele oorzaken van angst, armoede, Lijden en dood, die in overvloed voorkwamen onder zijn meedogenloze heerschappij. Ik kon het niet—ik Dat zou ik niet doen. En daarom, zoals u terecht in mij hebt geraden, is wrok een kruis dat ik altijd zal dragen."

Het schip helde abrupt over en kwam in een steilere hoek te liggen. De planken van de romp splinterden en knapten tussen de stenen aan de kust en de zwaartekracht van het verschuivende gewicht. Lazarus zette zich schrap en wierp opgetrokken wenkbrauwen naar de Spectre. Het schip stabiliseerde zich toen er een nieuwe stilte inviel. Medici sloeg zijn armen over elkaar en vervolgde, alsof het schip nooit bewogen had. "Als weer een treffend voorbeeld van pauselijke praktijken, waarbij de Kerk de armen berooft voor eigen gewin: ik zag eens een vergulde koets van een geestelijke op het stadsplein, uitgerust met..

met zes paarden die aan elkaar geregen waren en een veel te dikke koetsier. De koets stond onbeweeglijk voor een Een schoenmakerswinkel, waarvan het interieur gevuld was met prachtig vervaardigde schoenen. Aanvankelijk dacht ik er weinig van ; en ik zou wellicht verder zijn gelopen, ware het niet dat een van de opvallende markeringen op het paard mijn aandacht trok. De nieuwsgierigheid won het van me; dus stak ik het pad over om het dier beter te bekijken en, omdat ik nog steeds niet zeker wist wat het was, riep ik het. Het paard spitste zijn oren en zag me. Een prachtig en zachtaardig paard was het. Hij heette Barlow – Magdalena had hem geholpen die naam te geven toen hij nog maar een veulen was. Barlow werkte regelmatig in de tuinen van een boerenfamilie die op het voormalige landgoed van Stephans ouders woonde. Toch had ik niet verwacht dat Barlow zo hevig tegen zijn teugels zou vechten, zelfs niet dat hij de andere paarden zou laten schrikken en de koetsier woedend zou maken . De koetsier sloeg met zijn zweep naar me en schreeuwde zo hard dat zelfs de paus in Rome het kon horen. Daarna sloeg hij het dier tot het schuim uit zijn bek hing." Medici zuchtte. "Sinds die ochtend heb ik er altijd spijt van gehad dat ik Barlow zo heb geroepen. Ik heb het dier vast alleen maar verward met misschien wat vage herinneringen aan prettigere, jeugdige jaren, die allang voorbij zijn." De geest knikte. "Inderdaad, veel goeds ging verloren in de schaduwen van die grimmige dagen, waarin het leek alsof zelfs de lastdieren slechts schimmen waren van wat ze ooit waren."

"Toch is er nog veel goeds in de wereld; en de dagen blijven nooit donker." Lazarus merkte op: "Dit staat duidelijk in de Schrift. Heeft u die verzen dan niet gelezen, heer?"

Medici haalde lusteloos zijn schouders op en toverde een flauwe grijns in zijn mondhoek. " Dat was ik wel van plan, als ik er de tijd voor had gevonden. Helaas was die tijd op, toen ik stierf."

Hij trok zijn wenkbrauw op en gaf toe: "Ik had destijds inderdaad een exemplaar van de Heilige Schrift in mijn bibliotheek . Het was via de familie Medici aan mij doorgegeven. Het was een vrij groot, oud en zwaar boek, met sierlijke stiksels en strakke naden in de band. De bladzijden waren gevuld met kleurrijke geschilderde afbeeldingen en inscripties. Mij werd verteld dat het een van de slechts drie exemplaren was die door Noorse benedictijnse monniken in de Italiaanse regio Umbrië waren gemaakt . Ik verzamelde Het bleek het oudste boek in de bibliotheek van mijn familie te zijn, die destijds behoorlijk omvangrijk was ."

Lazarus liet zijn bezorgde blik naar de vloerplanken zakken en vroeg Medici: 'En met zo'n prachtig boek kunt u zich zelfs geen enkel vers ervan herinneren?'

'Ik heb nooit een vrij moment gevonden.' Zijn houding veranderde abrupt in een grijns. 'Toch heeft het een nuttig doel gediend, ook al is het nooit geopend; simpelweg door de plek die het in de kast innam.' "Zijn plaats?"

"Inderdaad. Het was het eerste boek in de kast, helemaal links en precies op ooghoogte van een kleine, driftige, ijverige Italiaanse vrouw vlak bij de ingang van de winkel."

mijn studiekamer."

'Sophia?'

'Nee. Haar adoptiemoeder – haar biologische tante. En dat oude familieboek was het eerste voorwerp dat haar aandachtig bekeek, en waar ze bij elke passage commentaar op gaf.' Dat zorgvuldig neergelegde en ongeopende boek ontnam haar *elke dag* het vuur uit haar ogen. tijd, voordat ze mijn studeerkamer binnenstapte. Ze was een rechtvaardige leeuw bij haar aankomst en een tolerant lam bij haar vertrek." Medici grinnikte. "Na verloop van tijd hebben de heilige schriften me goed beschermd tegen de vurige ijver van mijn schoonmoeder.

"Ze bewonderde het boek blijkbaar enorm."

"Zeker weten. Het was veel ouder dan de heilige schriften van haar familie."

'Maar ze heeft je nooit gevraagd om naar binnen te kijken – om de woorden, afbeeldingen en bladzijden te zien?'

"Nee."

"Heeft ze je ooit gevraagd of je uit het boek hebt voorgelezen?"

"Nooit terloops."

"Ze heeft er simpelweg van uitgegaan dat je eruit las omdat het *er stond?*"

'Ja,' wist Medici er met een grinnikje uit te persen.

Lazarus dacht even na, vol verbazing, en zei toen: "Het lijkt erop dat zij er *meer* behoefte aan had dat de Schriften gesloten en ongebruikt bleven liggen, dan dat jij ze nodig had om te verplaatsen en te gebruiken."

Ze barstten allebei in lachen uit.

'Natuurlijk was mijn moeder niet zo gemakkelijk te overtuigen,' benadrukte de Spectre. 'Die twee waren als dag en nacht. Toen haar gasten langs de studeerkamer liepen en de oude zagen.' Als ze het boek aanraakten, vroegen ze er steevast naar. Waarop mijn moeder steevast antwoordde: "Die specifieke boekband behoort aan niemand minder dan *de ongelovige Thomas* zelf."

"Van de apostel Thomas?"

'Precies hetzelfde. En als ze zich aan mij stoorde, noemde ze me altijd bij die naam, vooral in mijn meer onstuimige dagen als jonge, koppige jongen. Ze noemde me zo vaak dat haar gasten me per ongeluk Meester *Thomas* noemden in plaats van Meester Gregory. Het was soms best verontrustend – en dat was het ook.' De geest zuchtte en staarde voor zich uit, mijmerend over intieme herinneringen aan eeuwen geleden.

Hij liep wat heen en weer, dacht nog even na en vervolgde: "Als voormalig schildknaap van de abdij, met toegang tot een compleet scriptorium van de abdij, moet ik toegeven dat u ongetwijfeld meer thuis bent in de Schrift dan ik; ik spreek echter alleen over de Kerk op een manier die overeenkomt met haar gebeurtenissen in de geschiedenis. Ik lieg u daarin niet voor. En evenmin liegen de vele beleden gebruiken van de Kerk en de verschillende historische verslagen tegen zichzelf – alle verslagen en documenten delen dezelfde waarheid. Zoals, net al

U kent de Schrift uitstekend, ik ben eveneens bedreven in de geschiedenis, en in het bijzonder in de krijgskunst en in de vele gebeurtenissen die de Kerk hebben gevormd."

"Net als uw onbetwistbare historische beschrijving van 'verheerlijkte madenhopen' – maakte dat ook deel uit van uw geleerde kerkgeschiedenis, Medici?"

De geest worstelde met steeds verdergaande uitingen van vrolijkheid voordat hij zich herpakte. "Nou ja, niet helemaal. Maar ter wille van een aantrekkelijk gesprek over een verder hopeloos droge materie als de Kerk, voegen zulke uitingen toch wel wat kleur toe, nietwaar?"

Lazarus rolde met zijn ogen. 'Je hebt alleen maar zwarteheid uitgedrukt. Is *zwart* een tint?'

Medicci grinnikte en gaf gedeeltelijk toe dat hij zich niet liet beperken door zijn mening. "Goed dan, misschien was ik iets te vrijmoedig met mijn woorden; vergeef me alstublieft. Ik zal ervoor zorgen dat... Ik zal geen verdere poging doen om de Schrift uit te leggen, aangezien ik er niet zo goed mee vertrouwd ben als u. Toch moet ik mijn visie op de Kerk vanuit een puur historisch perspectief mogen uiten, ook al bent u het in eerste instantie misschien niet met alle onderdelen daarvan eens."

Lazarus haalde zijn schouders op en stemde voorwaardelijk toe: "Zolang de kleur van uw minachting voor de Kerk maar niet zo verblindend fel is."

"Welnu, dat waren ze inderdaad, op talloze manieren—"

Lazarus kneepte zijn ogen samen en onderbrak hem abrupt.

De Spectre stak zijn vinger in de lucht, grijnsde en maakte zijn voorgenomen verklaring beleefd af: "Maar omwille van u zal ik alle vermeldingen van *wormen* en mijn volstrekte *afkeer* van roofzuchtige vroomheid uit mijn berichten schrappen en u, wellicht, een meer verteerbare versie van de kerkgeschiedenis overbrengen – zoals ik die me nog goed herinner, let wel." 'Misschien een wat aangename versie van... iets *anders*?' Lazarus suggereerde een verandering van onderwerp. 'Misschien, misschien, meer over je lieve Sophia?'

'Goed dan. Misschien kan ik je vertellen over het moment waarop ik Sophia's adoptieouders voor het eerst om haar hand vroeg? Zal ik die vreselijke gebeurtenis met je delen, compleet met een eigen *'Boek van Don*'?'

Lazarus spitste zijn oren en kantelde zijn kop als een nieuwsgierige hond. '*Het boek Daniël*, bedoelt u?'

Medicci lachte. "Ja, precies. Sophia's tante blafte hetzelfde. Het was een nogal ongepast moment voor mij; maar tegelijkertijd ook wel grappig en gedenkwaardig."

'Dat zou ik graag willen horen,' gaf Lazarus toe met een hernieuwde glimlach en herwonnen kalmte.

"Dan zal ik het je vertellen – misschien onderweg naar Italië. Ik heb begrepen dat je het wel interessant zult vinden om het verhaal opnieuw te horen."

'Daar ben ik van overtuigd,' antwoordde Lazarus.

Een nieuwe knal dreunde door de houten romp, gevolgd door het geluid van een plotselinge waterstroom benedendeks – hoewel het schip nog steeds stevig tegen de rotsen vastzat, had het zich uiteindelijk overgegeven aan de zee. Hout kreunde en kraakte, en het dek helde nog een klein beetje meer over. Beiden speurden de eindeloze zuidelijke oceaan en de sterren af. Een gestage wind waaide, met de zilte geur van de oceaan in zich. Het geluid van de onafgebroken golven bonkte en borrelde beneden hen, terwijl het schuim tegen de romp van het schip sloeg. Lazarus verbrak de stilte tussen hen. 'Je zei dat de oceaan misschien wel dieper is dan de wolken, hoog in de lucht,' zei Lazarus. 'Is hij misschien zelfs dieper dan de sterren, hoog in de lucht?' 'Het firmament zelf? Dat denk ik niet,' antwoordde Medici.

“Ben je ooit naar de sterren gevlogen?”

De geest grinnikte. "Natuurlijk niet. En ik zou het ook niet durven riskeren, uit angst ontdekt te worden door elke engel die er bestaat. Daarboven is er geen plek om je te verstoppen," zei Medici, terwijl hij naar boven knikte. "Mijn plaats is hier beneden, op zoek naar de hel – en naar mijn Sophia."

"Hoog en laag heb ik gezocht – van bergtoppen tot oceaانبodems." De Geest keek Lazarus recht in de ogen en glimlachte. "Maar ik vertrouw erop dat mijn zoektocht nu voorbij is, met jou als mijn gids." Toen wierp hij een blik op de zee en kromp ineem. "En ik verafschuwde het zoeken op de oceaانبodem. Gruwelijke en ondoorgroendelijke zeemonsters zwemmen in de diepe dalen van eeuwige duisternis."

'Zelfs zeemonsters?' vroeg Lazarus.

'Zeker weten,' beaamde Medici. 'Ik heb enorme monsters zien loeren in de diepste hollen: witte reuzen met enorme koppen en zonder lichaam; en vele lange, slappe poten die eruit staken – poten zo ontzettend lang dat ze de hele lengte van het grootste handelsschip ter wereld hadden kunnen overspannen. En ik heb enorme spookachtige lichamen zonder hoofd gezien, die eruit zagen als niets meer dan gigantische zwemmutsen gevuld met lang, golvend haar – gloeiend haar dat zijn prooi doodde. Ook zag ik enorme, tandeloze vleermuizen met gapende bekken en lange staarten. En eens stuitte ik op een uitgestrekte zeebodem vol reuzenschelpen; de grootste ervan had in zijn abrupt gesloten schelp twee mannen tegelijk kunnen verslinden.' Medici snoof en trok een grimas, en voegde eraan toe: 'En dan waren er nog die bleke en afzichtelijke hoofd-dingen –' Hij hu. Hij vervolgde: "— ze waren als drijvende hoofden, met rijen onregelmatige tanden; en hun enorme ogen en gapende monden namen bijna hun hele wezen in beslag. Het waren hoofden met grote ogen en vele tanden. Stel je een onderwaterwereld voor, pikzwart, gevuld met woeste en vraatzuchtige, gloeiende en drijvende hoofden."

'Er zwemmen monsterlijke hoofden in de zee,' vroeg Lazarus, volledig gebiologeerd door Medici's fantastische beschrijvingen van zulke ogenschijnlijk groteske en titanische, oceanische rariteiten.

“Nou ja, ze waren niet zo monsterlijk als de andere zeemonsters.”

Lazarus tuurde over het gehavende dek van het schip. 'Waren ze misschien nog groter dan het Juweel van Eden?'

Medici zou wellicht een beetje bleek zijn geworden van schaamte voordat hij een ruimte van ongeveer zeven centimeter tussen zijn vingers liet zien en toegaf: "Nou, ze zijn – zo groot; maar ze zijn werkelijk afschuwelijk van uiterlijk met hun schijnbaar onvolledige vormen – erg disproportioneel – en spookachtig in alle opzichten en verschijning, net als ik. Kun je je dat voorstellen? Afschuwelijk waren ze. Toen ik ze voor het eerst tegenkwam, dacht ik dat ik de poorten van de hel was binnengedrongen, want ze waren a Ze leken wel iets van Gods wonderbaarlijke ontwerp. Maar ik had het mis – ze waren Niet uit de hel. Niettemin zouden zelfs spinnen er in hun gezelschap wellicht knapper uitzien, als Spinnen hebben herkenbare lichamen en poten. Maar zwevende koppen, zonder lichaam of poten?" Medici schudde afkeurend zijn hoofd en wierp vervolgens een blik op de kust. 'Het is een beetje zoals die grotkrekels – grote, lange poten die een veel te klein lichaam lijken te dragen voor een gewone krekels. Er is geen evenwicht in hun lichaamsdelen.' Hij huiverde opnieuw. 'Het is op een vreemde manier irritant.'

Eljo peinsde nu over het ogenschijnlijk vreemde idee van een geest, die vroeger gedisciplineerd was in de fysiognomie en nu lijdt aan een fobie voor waargenomen organische disproporties of anatomische groteske figuren. Hij perste zijn lippen samen om de hilariteit die hem van binnenuit begon te verwarmen te bedwingen. Vervolgens draaide hij zich om en beet op zijn lip voordat hij Medici op een ogenschijnlijk serieuze en bezorgde manier aansprak. "Maar wat als een van die kleine hoofddingen naar je gegooid zou worden, Medici?"

De Spectre draaide zich om en knikte, waarna hij koudweg zei: "Dan zouden ze moeten sterven."

"Die hoofddingen?"

'Nee,' blafte de geest; 'Wie het ook naar me heeft gegooid!'

Lazarus verslikte zich en gaf zich over aan pure hilariteit, kromde zich dubbel en verloor zijn evenwicht. *Krak! Plons!* Een staand deel van de balustrade stortte in de oceaan, en als Medici Eljo niet abrupt had gegrepen, die achter haar aan rende, zou Lazarus wellicht overboord zijn gevallen. De Geest sleepte de vernederde Lazarus terug aan boord scheepsdek.

Lazarus stond op. "Maar jij bent een geest; dat ding zou ongehinderd door je heen gaan."

Medici liet hem gaan. "Niettemin zal het maar één keer gebeuren. En ik zie niets grappigs in wat je voorstelt."

Lazarus herpakte zich. "Vergeef me, Medici. Ik was slechts—"

'Ja, ik weet het; en je bent niet de eerste die er de humor van inziet. Maar vergeet niet dat de laatste levende man die een grotkrekel naar me gooide, gedurende die korte periode mijn langstzittende patiënt is geweest.'

Lazarus stelde hem gerust met een geforceerde, half ontsnapte grijns: "Zoiets zal ik niet doen, Medici. En ik dank je dat je me hebt opgevangen."

Medicci knipoogde en haalde zijn schouders op. "Ik geloofde echt dat je toe was aan een mondspoeling met zeewater; ik ving Sophia alleen maar op toen je viel, want nu sta je tussen mij en haar in."

Lazarus glimlachte en knikte. "Toch sta ik bij u in het krijt."

'Goed genoeg,' antwoordde Medici, terwijl hij zijn handen tegen zijn gewaad vouwde en heen en weer wiegde op zijn hielen.

Lazarus bekeek het ontbrekende deel van de balustrade en de kolkende zee eronder, en zijn gedachten dwaalden af naar vroegere, eenvoudigere tijden. Hij herinnerde zich een nogal komisch moment waarop hij, Miguel en Thateus samen in de put waren om gebruikte wijnvaten van de abdij te spoelen. Miguel sprong in het water en riep dat een Een zeemonster had hem te pakken gekregen. En hoewel Thateus wist dat Miguel deed alsof, omdat hij elke holte en spleet in de kleine putgrot door en door kende, haastte hij zich om Miguel te redden van het vermeende zeemonster. Hij berispte Lazarus omdat die niets deed om Miguel van een zekere dood te redden. Lazarus grinnikte. Hij schaamde zich eeuwig voor zijn goedgebouwde en ondeugende metgezellen in de catacomben. Hij sloeg zijn blik op naar de sterrenhemel.

'Wat is er?' vroeg Medicci, terwijl hij zijn ogen argwanend tot spleetjes kneep.

'Het gaat je niets aan,' zei Lazarus, terwijl hij met een afwijzende handbeweging zijn opmerking maakte.

'Ik herinnerde me slechts een moment uit het verleden.' Hij knikte en legde uit: 'Ooit dacht ik dat de wereld veel kleiner was dan hij in werkelijkheid is. Het was aangenamer toen ik hem klein vond.'

"Hoe heb je het zo verzameld dat het minder is dan het in werkelijkheid is?"

'Wel, ik heb ooit geloofd dat vogels hoog genoeg konden vliegen om zelfs de hemel te bereiken.' Hij haalde zijn schouders op en gaf toe: 'Ik weet dat dat niet kan, maar ik wilde het toch graag geloven.'

Medicci grijnsde. 'En hoe kun je er zo zeker van zijn dat vogels niet naar de hemel kunnen vliegen, Lazarus?' Hij spreidde zijn armen en keek even omhoog. 'Ben je zo hoog en zo ver gevlogen dat je elk deel van de hemel hebt kunnen inspecteren?'

Lazarus keek Medicci recht in de ogen voordat hij antwoordde: "Ik ben er net zo zeker van als jij, met jouwzelfde overtuiging dat jouw monsters niet uit de hel komen, Medicci. Heb je... zo diep en ver gezocht, dat elk deel van de oceaan onderzocht is?"

'Het zijn niet *mijn* monsters,' antwoordde Medicci met een grijns. 'Maar misschien kunnen we dat wel worden.'

"Ik ben grotendeels zeker van beide ideeën." Hij knikte en prees Lazarus: "Er schuilt werkelijk een scherpzinnige en weloverwogen alchemist in u."

'En gezien uw evenwicht tussen geloof en twijfel, geloof ik dat u ook een uitstekende monnik zou kunnen worden,' zei Lazarus terloops, terwijl hij naar het midden van het scheepsdek liep. Medici volgde hem.

Ze stapten over verspreid puin heen en bereikten een relatief open plek vlak bij de ingang van het ruim. Lazarus stopte en sloot zijn ogen. Medici liep om Lazarus heen. Hij zag hem diep ademhalen en sierlijk zijn hoofd op en neer en van links naar rechts bewegen. En van buiten en van binnenuit putte Lazarus duidelijkheid en richting uit Eljo's scherpe oriëntatievermogen, waarop hij tegelijkertijd de onberispelijke herinneringen aan abdijplattegronden projecteerde. Hij draaide zich om en opende zijn ogen naar de Zuidoostelijke oceaanhorizon. Medici zag zijn nu verwijde pupillen; en de schijnbare zwartheid ervan ontnam Lazarus bijna alle blauwe tint uit zijn ogen. "In deze richting zullen we onze nieuwe koers vinden," zei Lazarus, wijzend naar de oceaanhorizon. "Zullen we vertrekken?"

Medici controleerde hem – hij keek omhoog, zocht de poolster op en volgde de sterrenbeelden steeds verder naar beneden, tot zijn blik parallel viel met de wijzende vinger van Lazarus, precies in de door hem berekende richting van het verre eiland Corsica. Hij tuitte zijn lippen en schudde zijn hoofd. 'En u durft mij van hekserij te beschuldigen, terwijl ik slechts een haas heb gehaald? Hoe kunt u zo perfect navigeren met gesloten ogen?' Lazarus glimlachte en spreidde zijn vleugels. "Jij bent niet de enige onder ons met een gave die geen hekserij is."

De geest zuchtte. "Vaag genoeg; een mooie wending."

Lazarus vroeg: "Zullen we koers zetten naar Corsica?"

Medici stak zijn hand uit naar de hemel. "Omhoog en verder, door de genade van God; verlicht de weg, broeder Lazarus."

Lazarus straalde, draaide zich om en spreidde zijn vleugels uit.

Als één man verlieten ze het wrak en trokken de nachtelijke hemel in, cirkelden er slechts eenmaal omheen voordat ze doelbewust koers zetten richting zee. De Juweel van Eden zonk in de verte; de landen van Frankrijk verdwenen; en onder de helderheid van een nieuwe maanopkomst veranderde het woelige oceaanooppervlak uiteindelijk in een glinsterende laag rookglas. Nog hoger klommen ze, tot de uitgestrekte wateren van de Golf van León de hele wereld leken te verzwelgen, zoals alleen Noach dat had kunnen weten. Maar zelfs met het onherkenbare zeegezicht en de oneindige horizon weken de migrerende Eljo en de koel berekenende Spectre geen moment af van hun koers in de lucht tussen de aarde en de hemel. Samen vormden ze een onmisbaar instrument, zelfs een waardige concurrent voor de meest iconische

De meest opvallende navigatie-instrumenten van elke scheepskapitein. Ze waren als een kompas en sextant die hoog in de lucht zweefden, recht boven een brakke oceaanbodem.

Hoe onnatuurlijk en begaafd zo'n paar complementaire metgezellen ook leek, Lazarus en Medici moesten nog ontdekken dat het Lot spoedig van hen een onmetelijke inspanning en een onberekenbare timing zou eisen om datgene ongedaan te maken wat de wereld inmiddels was aangedaan. Dat cruciale moment in de geschiedenis had zich echter nog niet voorgedaan – voor hen, noch voor de mensheid, trouwens.

[Einde van *Boek 1: Opstanding*]

Dit literaire werk is uitsluitend geschreven ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~